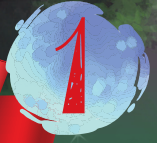

İstiklal Marşı Hikâyeleri

ÇUKUROVALI OSMAN

ÖYKÜ
yayıncılık

Oğuz, rüzgârın sesi ile uyandı. Rüzgâr, pencerenin aralığından uyandırmak ister gibi var gücüyle uğulduyordu. Oğuz'un içi ürperdi, daha çok üşüdüğünü hissetti. Üzerinden kayıp giden pikeye daha sıkı sarıldı.

Oğuz'un bu davranışına öfkelenen rüzgâr, pencerenin aralık kalan kanadını hızla açtı. İçeriye girdiği gibi odanın altını üstüne getirdi. Kâğıtlar havada uçuşuyordu. Oğuz hemen yatağından fırladı, pencereyi kapattı.

Sonra da odanın içine dağılan kâğıtları topladı. Oysa ki hava gayet sakin görünüyordu. Bu rüzgâr da nereden çıkmıştı böyle. Sonra da söylene söylene mutfağa gitti. Evde hiç kimse yoktu. “Herhalde yürüyüşe çıktılar.” diye düşündü.

— Eeee peki, anneannem. O nerede diye sordu, kendi kendine.

Sonra da sorduğu soruya yine kendisi cevap verdi.

— Nerede olacak, televizyon izliyordur, dedi. Sonra devam etti:

— En iyisi kendime içecek bir şeyler hazırlayayım.

Oğuz, meyveleri sıkıp karıştırarak farklı içecekler hazırlamayı çok seviyordu. Masanın üzerinde duran meyve tabağından birkaç çeşit meyve aldı. Sonra da meyve sıkacağına tek tek meyveleri atıverdi.

— Bir elma, birkaç tane kırmızı sulu erik, himm, bence çilek de çok yakışır, diye mırıldandı. Tam içecekti ki...

— Az kalsın unutuyordum. Birkaç tane de karanfil atıp dinlendirmeliyim, dedi.

Sonra mutfak dolabındaki kavanozlarda tek tek karanfili aradı. Masanın üzeri kavanozlarla dolmuştu. Çünkü dolaptaki bütün baharat kavanozlarını aşıya indirmişti. Ne kadar çok ne kadar değişik otlar, kökler, baharatlar vardı. Bunların birçoğu anneannesine aitti. Kimini romatizmaları için kimini hafızasını güçlendirmek için kimini de sırf tadını sevdiği için demleyip içiyordu. En dipte kalan bir kavanozun üzerinde ise “Dokunma” yazıyordu. Oğuz içinde ne olduğunu çok merak etti. Eline aldı, sağına soluna baktı. Kapağını açtı fakat koklamadı. Çünkü üzerinde dokunma yazdığı için korkmuştu. Masanın üzerine bıraktı.

Bu sefer de aniden mutfak penceresinden içeriye güçlü bir rüzgâr girdi. Tabii yine ortalığı karıştırıp gitti. Oğuz, mutfak penceresini kapattı ve diğer dolabı açıp şarkı söyleye söyleye karanfil aradı. Oğuz bir şeyin farkında değildi. Az önceki rüzgâr; dokunma yazan kavanozdaki tozdan bir tutam alıp Oğuz’un meyve suyuna karıştırmıştı. Oğuz heyecanla bağırdı:

— Buldum!

Karanfil kavanozundan üç tane karanfil alıp bardağın içine attı. Sonra da dinlenmesi için masaya bıraktı.

Tüm kavanozların kapaklarını kapatıp masanın üzerini topladı. İş bittiğinde içeceği de yeterince dinlenmişti. Her yudumunda sonra kendisinden övgüyle bahsederek içti. Sonra da bahçedeki hamağa uzanıp anne ve babasının gelmesini bekledi. Hamak, tatlı tatlı sallanıyordu. Rüzgârın etkisiyle biraz hızlandı, sonra biraz daha... Aman Allah'ım! Hamak çıldırmış gibiydi. Bir anda az önceki tatlı esinti, güçlü bir rüzgâra dönüşüverdi. Küçük bir hortum, Oğuz'un üzerine doğru geliyordu. Oğuz kaçmaya fırsat bulamadan havalandı havalandı hamağı ile birlikte hiç bilmediği bir yere düştü.

Oğuz düştüğü yerde öylece kalakalmıştı. Önce bunların bir rüya olduğunu düşündü. Fakat uyanmak için bir çimdik dahi atamadan karşidan hızla üzerine doğru gelen atlıları gördü. O kadar gerçeklerdi ki son anda Oğuz'u çalılaların arasına doğru çeken biri olmasa ezilecekti.

Oğuz şaşkınlıkla:

— Neler oluyor! Sen de kimsin?

Osman telaşla, Oğuz'un ağzını eliyle kapatarak atlıları işaret etti:

— Sessiz ol, bizi görmesinler, dedi.

Oğuz çok korkmuştu. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Atlılar iyice uzaklaştıktan sonra ayağa kalkan Osman, Oğuz'u çekıştirerek:

— Acele et. Daha güvenli bir yere geçmeliyiz, dedi.

Koşarak tepeye tırmanmaya başladılar.

Oğuz:

— Lütfen dur, biraz soluklanalım. Neler oluyor, kimden kaçıyoruz biz?

Osman, birkaç adım geriye çekilerek:

— Neler olduğundan haberin yok mu? Sen nereden geldin? Burada yaşamıyor musun, diye peş peşe sorular sordu.

Oğuz:

— Nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ki...

Osman bir süre dűşündükten sonra:

— řu an Osmanlı Devleti'nin topraklarındasın. Birinci Dünya Savaşı bitti. Biz yenik duruma dűşünce diğer devletlerle Mondros Ateşkes Antlaşması'nı imzaladık. Bu antlaşmadan sonra dűşmanlar topraklarımızı paylaşıp işgal etmeye başladılar. Mustafa Kemal Paşa, işgallere karşı susmamamız gerektiğini, düzenli ordu kurulana kadar herkesin bulunduğu bölgeyi savunması gerektiğini söyledi.

Oğuz, Osman'ın yüzüne alay eder gibi baktı:

— Tarih derslerini çok iyi dinlemişsin aferin sana. Fakat şimdi benimle dalga geçmeyi bırak da burası neresi? Az önceki adamlar kimdi? Sen kimsin? Bunların cevabını ver, dedi.

Osman gözlerini fal taşı gibi açarak:

— Yoksa sen Fransız ajanı mısın? Konuşman, kıyafetlerin de bizimkilere pek benzemiyor, dedi.

Oğuz:

— Bak arkadaşım! Ne anlatmak istediğini bir türlü anlamıyorum. Bana nerede olduğumu ve Cumhuriyet Mahallesi'ne nasıl gidebileceğimi söyle yeter, dedi.

Osman, yanında duran garip çocuğun ne anlatmak istediğini anlamaya çalışırken silah sesleri duyuldu. Hızla en yakın kayanın arkasına saklandılar. Oğuz ve Osman birbirlerine baktılar. Kayanın ardına iyice saklanarak ortalığın sakinleşmesini beklediler. Silah sesleri sustuğunda saat epeyce ilerlemişti. Osman, beze sardığı bir parça yufkasını çıkardı, içine biraz soğan koyup yemeye başladı. Önce Oğuz anlatmaya başladı. Osman, şaşkınlıkla dinledi. Duyduklarına inanamıyordu. Şimdi de Osman neler olduğunu anlatmaya başladı:

— Ben, Çukurovalı Osman. Kendimi bildim bileli buradayım. Bu gördüğün pamuk tarlalarında büyüdüm, diye söze başladı.

Sonra da uzun ve etkileyici hikâyesini anlattı. Osman'ın anlattıkları Oğuz'un gözünde canlanmaya başladı.

ÇUKUROVALI OSMAN

Osman kafasını kaldırıp önce gökyüzüne sonra da önünde duran bembeyaz pamuk tarlasına baktı. Tarlada çalışırken bu beyaz pamukların içinde kendini bulutların arasında uçuyor gibi hissediyordu.

Sabahtan beri neredeyse hiç dinlenmemişti ve çok yorulmuştu.

Babasına doğru döndü. Babası, Osman'ın kendisine baktığını görünce yorulduğunu anladı.

— Yemek yiyelim mi Osman?

— Olur baba.

İlerideki ağacın gölgesinde oturdular. Anasının sabah hazırladığı yemekleri açıp yiyeceklerdi. Bir de soğuk ayran içtiler mi akşama kadar dinlenmeden çalışırlardı.

Osman daha küçük bir çocukken babasına yardım etmeye başlamıştı. Bu yüzden yaz sıcağına alışıkı. On dört yaşındaki bir çocuk için böylesine sıcak havada tarlada çalışmak eğlenceli sayılmazdı.

Ama Osman çok yorulmasına rağmen hiç şikâyet etmezdi. Hayali çiftçi olmak değildi. Asker olmak istiyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra karanlık çökünceye kadar çalıştılar. Eve döndüklerinde anası yemek hazırlıyordu. Bu yorucu günün ardından Osman'ın tek isteği, bir an önce yatıp uyumaktı.

Hayriye Hanım, her gece olduğu gibi o gece de oğlunun yanına gelip hikâyeye anlatmaya başladı. Balkanlar'da şehit olan dedesinin kahramanlıklarını eskiden beri anlatıp dururdu. Osman, asker hikâyelerini dinlemeyi çok severdi. Belki de asker olmayı bu hikâyeler yüzünden çok istiyordu.

Oğlu uykuya dalmadan önce annesi hüzünlü gözlerle bakıp:

— Osman, sana bir şey söylemem gerekiyor, dedi.

— Buyur anacığım.

— Cephede savaşacak asker azalmış. Askerler yarından sonra köyümüze gelecekler.

Babanı askere alacaklar. Bundan sonra bütün işlere ikimiz bakacağız.

Osman'ın gözleri doldu. Ağlamamak için dudaklarını ısırđı. Annesi, oğlunun bu halini görünce:

— Üzölme Osman'ım. Savaş bitince baban sağ salim aramıza geri dönecek, dedi.

— Babam için üzölmüyorum anacığım. Babamın yerine keşke beni askere alsalar. Askere gidemediğim için üzölüyorum.

Oğlunun bu cesur tavrı, Hayriye Hanım'ı çok gururlandırdı. Gözyaşları içinde oğluna sarıldı.

Sabah olduğunda Osman, babasının sesiyle uyandı:

— Bugün çok işimiz var Osman. Uyan da bir an önce tarlaya gidelim.

Osman güçlölkle gözlerini araladı. Hazırlanıp yola koyuldular. Akşam ne kadar erken yatarsa yatsın sabahları uyanmak yine de çok zor geliyordu. Sabah erkenden işe başlamanın faydası, güneşin kavurucu sıcağı vurmadañ işlerin çoğuna bitirebilmektir.

Öğlen olduğunda Osman her zamanki gibi yemek bohçasını eline aldı.

Gölge bir yer aramaya başladı. Tam bu sırada babasının acıyla bağırdığını duydu:

— Ahhhh! Osmaaaaan!

Koşarak babasının yanına gittiğinde babasının yaralandığını gördü. Çok acı çektiği yüzünden belliydi.

— Ne oldu baba?

— “Yılan” dedi, zorlanarak. Bacağımı yılan soktu.

Osman boynundan çıkardığı şalı, babasının bacağına sardı. Yaranın hemen üst tarafına gelecek şekilde bir güzel sıktı. Böylece, zehrin vücuduna yayılmasına engel olacaktı.

— Hemen köye gidelim Osman. Neriman Ana’ya haber verimiz. O iyi eder beni.

Osman, babasının kolunun altına girdi. Bütün gücüyle babasının yerden kalkmasına yardım etti. Babası çok ağırdı. Güçlülükle yürüyordu.

Osman, koltuk değneği görevi üstlenmiş, babasının yürüyebilmesi için destek olmaya çalışıyordu. Ama çok zorlanıyordu. “Köy uzakta. Böyle ne kadar daha taşıyabilirim ki diye düşündü.”

Eşeğiyle oradan geçen bir köylüyü görüp seslendi:

— Dur amca! Yardım et. Babam çok kötü durumda...

Adam hemen koşup yaralıyı eşeğin sırtına bindirdi. Osman da var gücüyle köye doğru koşup Neriman Ana’ya haber verdi. Neriman Ana hiç beklemeden hızlıca Osmanların evine doğru koştu. Osman, yaşlı bir kadının bu kadar hızlı koştuğunu görünce babasının durumunun ciddi olduğunu anladı.

Neriman Ana, gece yarısına kadar babasının yanından hiç ayrılmadı. Osman da endişeyle bekledi. Uykusuzluğa dayanacak gücü kalmamıştı. Hayriye Hanım, oğlunu yatması için ikna etti. Üstüne battaniye örteceği sırada oğlunun kendisine söylediği bir söz Hayriye Hanım’ı şaşkınlık içinde bıraktı:

— Anacığım, yarın askerler babamı almak için geldiğinde kumandanla konuşacağım. Askere ben gideceğim, dedi.

Hayriye Hanım ne diyeceğini bilemedi. Öylece dondu kaldı. Osman, annesinin bir şey demesini beklemeden hemen arkasını dönüp gözlerini kapattı. Artık söylenecek söz kalmamıştı. Belli ki çok kararlıydı.

Sabah uyandığında babasının hâlâ kendine gelemediğini gördü. Neriman Ana'nın söylediğine göre bir haftadan önce kendine gelemezdi.

Öğleden sonra Yüzbaşı Kemal Bey, bölüğüyle beraber köyün girişinde göründü. O zamana kadar babasından başka hiçbir şey düşünmeyen Osman'ın yüzünde bir tebessüm belirdi.

Heyecanla kumandanın yanına gitti.

— Kumandanım, duydum ki cepheде savaşacak askere ihtiyacınız varmış. Beni de alın askere.

— Evlat, senin yaşı kaç? Hele biraz daha büyü, sonra asker olursun.

Osman, annesine karşı gösterdiği kararlılığı komutana da göstermişti. Bu hali kumandanı çok etkiledi.

Kısa bir sohbetten sonra kumandan:

— Annenin ve babanın izni olursa söz veriyorum seni askere alacağım.

Osman eve koşup annesine, komutanın söylediklerini ilettili. Hayriye Hanım'la beraber kumandanın yanına gittiler. Hayriye Hanım, kocasının başına gelenleri, oğlunun asker olmak istediğini anlattı.

Kemal Bey yanındaki Oğuz'a:

— Baban hastayken evin, tarlanın işlerini kim yapacak?

— Kumandanım, vatani kurtarmak için şimdi savaşmazsak ileride ne evimiz ne de tarlamız olacak. Hem siz merak etmeyin. Anacığım, ben dönene kadar işleri halleder.

Kumandan, Osman'ın verdiği cevap karşısında daha fazla direnemedi.

— Peki, sabah ezanından sonra aramıza katıl. Köyden çıkacağız.

— Emredersiniz kumandanım.

O gün akşama kadar Osman, babasının yanından hiç ayrılmadı, sürekli dua etti. Sabah erkenden b l ge katılacağı için eşyalarını hazırlayıp yattı. Bir yandan babasını düşünüyor bir yandan da asker olmanın verdiği mutluluğu buruk bir şekilde yaşıyordu. Bu düşünceler uymasına engel oluyordu. Yattığı yerde biraz  ş r gibi oldu. Sadece yaşadığı heyecan değil, aynı zamanda bu soğuk da uyumasına engel oluyordu. İster istemez soğuktan titriyordu. Bu arada baş ucunda Hayriye Hanım'ın sesini duydu:

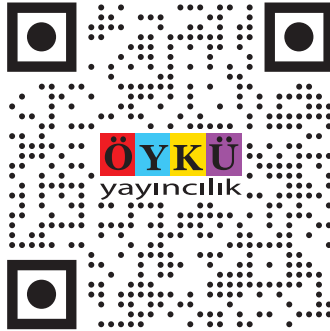
— Neden titriyorsun oğul, yoksa korkuyor musun?

— Korkmak ne demek anacağım? Türk askeri Allah'tan başka kimseden korkmaz.

“Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak,”

Hikâyenin tamamı 72 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com